

RODZINKA

Biuletyn do użytku wewnętrznego

Numer 1/2017, 11 marca 2017 r.

ZMARTWYCHWSTANIE AD 2017

"Wielki Post to nowy początek, to droga prowadząca do bezpiecznego celu: Paschy Zmartwychwstania, zwycięstwa Chrystusa nad śmiercią. Okres ten zawsze kieruje ku nam stanowczą zachętę do nawrócenia: chrześcijanin jest wezwany, by powrócić do Boga „całym swym sercem” (Jl 2,12), aby nie zadowalał się życiem przeciętnym, ale wzrastał w przyjaźni z Panem. Jezus jest wiernym przyjacielem, który nas nigdy nie opuszcza, bo nawet kiedy grzeszymy, czeka cierpliwie na nasz powrót do Niego, a wraz z tym oczekiwaniem, ukazuje swoje pragnienie przebaczenia."

Ojciec Święty Franciszek

Drodzy Kapłani, Małżonkowie i Drogie Rodziny,

Życzymy, aby w czasie Wielkiego Postu każdy z nas na nowo odkrywał w sobie pokłady dobra i miłości do Boga i drugiego człowieka, a w Zmartwychwstałym Jezusie odnalazł drogę, prawdę i życie, które się nie kończy.

*Marlena i Remigiusz Galiccy wraz z ks. Januszem Konyszem -
Para Diecezjalna Domowego Kościoła i Moderator Diecezjalny Diecezji Bydgoskiej*

*) powyższa postać Chrystusa została namalowana w 2003r. przez 8-letnią wówczas dziewczynkę Akiane Kramarik, mówiącą że jej ręką kieruje Jezus i On zsyła jej natchnienia i głębię wizji, które młodziutka malarka ukazywała na płótnie. Obraz ten nosi tytuł **Księżę Pokoju**. Gdy ten właśnie obraz zobaczył Colton Burpo, bohater przedstawiony w książce: „Niebo istnieje... naprawdę” – przyznał że tak właśnie wygląda Jezus.

Świadectwo z ORAR I st. w Bańskiej Wyżnej

Jesteśmy małżeństwem od 15 lat, natomiast w Domowym Kościele zaledwie od 5 miesięcy. Para prowadząca nasz krąg zachęcała nas wszystkich do udziału w rekolekcjach formacyjnych. Nie przekazała nam zbyt wielu szczegółów dotyczących rekolekcji, mocno podkreślała natomiast, że są one bardzo ważne, a o tym, jaką rolę będą odgrywać w naszym życiu przekonamy się, gdy będziemy w nich uczestniczyć. Zasugerowali nam udział w rekolekcjach ORAR II stopnia. Jednak mieliśmy wewnętrzne przekonanie, że najpierw powinniśmy odbyć rekolekcje ORAR I stopnia. Z takim zamiarem szukaliśmy rekolekcji w okresie ferii zimowych. Niestety, wszystkie miejsca były już zajęte, ale wpisaliśmy się na listę rezerwową wierząc, że pojedziemy. Duch Święty skierował nas na rekolekcje formacyjne do Bańskiej Wyżnej organizowane przez Diecezję Bydgoską. Były to nasze pierwsze rekolekcje w życiu. Teraz już wiemy - to nie był przypadek, że zostaliśmy powołani właśnie na te rekolekcje.

Na rekolekcjach doświadczyliśmy wielu łask Bożych. Mogliśmy odkryć tajemnicę dialogu małżeńskiego. Niesamowitym przeżyciem duchowym była modlitwa małżeńska przed Najświętszym Sakramentem. Codzienna Msza Święta dawała nam ogromną radość ze spotkania z Jezusem w Słowie Bożym i Eucharystii. Spotkania w kręgach, rozważanie Słowa Bożego, wspólne dzielenie się świadectwami, utwierdziły nas

w przekonaniu, jak ważna jest wspólnota Domowego Kościoła. Głoszone przez księdza moderatora podczas katechez i konferencji Słowo Boże, pozwoliło nam spojrzeć z nowym światłem na miłość do Boga i bliźniego. Spotkania z naszymi braćmi i siostrami podczas wspólnych posiłków oraz pogodnych wieczorów niosły za sobą wiele radości i życzliwości.

Wszystko, co pierwsze, najbardziej zapada w pamięci. Teraz wiemy, że dzięki rekolekcjom narodziła się w nas potrzeba regularnego w nich uczestnictwa. Dzięki nim mogliśmy się wyciszyć, zapomnieć o codziennych sprawach, nawiązać głębszą relację z Bogiem.

Uniesieni światłem Ducha Świętego zaczynamy nowe życie. Wraz z nowym życiem przyoblekamy się w nowego człowieka. Duchu Święty prowadź nas.

Bernadeta i Andrzej Legut

Kochani Małżonkowie, Członkowie Domowego Kościoła !

Zachęcamy bardzo gorąco do pisania refleksji na temat życia duchowego Waszego i Waszych Rodzin. Prosimy, abyście pochylili się nad życiem duchowym w świetle nauczania Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego, w świetle zobowiązań Domowego Kościoła oraz w kontekście świadectwa Waszego życia. Napisane przez Was artykuły, po recenzji, mogą być zamieszczone w *Przewodniku Katolickim*, *Rodzince*, w ogólnopolskim *Liście* lub w innych wydawnictwach.

Szczególnie zachęcamy do pisania artykułów do *Przewodnika Katolickiego*. Wymagania redakcji są następujące: artykuł powinien mieć 2200 znaków ze spacjami, absolutnie nie wolno nam przekroczyć 2400 znaków (czcionka Times New Roman, rozmiar 12). Artykuł powinien zawierać jedną myśl przewodnią zaczerpniętą z nauczania Sługi Bożego Ks. Franciszka Blachnickiego. Należałoby ją przedstawić w kolejnych akapitach według zasady: 1. teza, 2. rozwinięcie – świadectwo życia własnego lub rodzinnego, 3. podsumowanie, zakończenie, wnioski – myśl zamykająca artykuł.

Każdy akapit powinien być skonstruowany w sposób jasny i klarowny. W artykule powinno być wyraźne odniesienie do Sługi Bożego Ks. Franciszka i Domowego Kościoła. Przydatne mogą być cytaty z pism Ks. Blachnickiego. Artykuł powinien zachęcać do pracy nad sobą i swoim małżeństwem, dawać nadzieję, wskazywać drogi wyjścia z trudnych sytuacji, pociągać do realizowania wskazań Dekalogu i wartości zawartych w Piśmie Świętym. Jako członkowie wspólnoty Domowego Kościoła powinniśmy ukazywać, w jaki sposób Domy Kościół i jego zasady pomagają małżonkom żyć razem, pokonywać trudności i wzrastać na drodze do świętości. Wskazane byłyby zatem świadectwa lub przykłady z życia, które ułatwią czytanie artykułu i naśladowanie cnót chrześcijańskich.

Wśród wielu wydawnictw Domowego Kościoła, wymienię tutaj tylko niektóre pisma Sługi Bożego ks. Blachnickiego, które mogą okazać się niezwykle pomocne w poznaniu życia duchowego naszego Założyciela oraz duchowości Domowego Kościoła: *Pułapki na drodze do świętości*, wyd. Światło-Życie, Kraków 2008; *Szkoła modlitwy, Panie naucz nas się modlić*, Instytut im. Ks. F. Blachnickiego, Krościenko 1999; *Spojrzenia w światło łaski*, wyd. Światło-Życie, Kraków 2010; *Rekolekcje więzienne*, wyd. Światło-Życie, Kraków 2009; *Godziny Taboru*, wyd. Światło-Życie, Kraków 2011; *Domowy Kościół. List do wspólnot rodzinnych*, t. 1-3, wyd. Światło-Życie, Kraków

Napisane artykuły proszę przysyłać na adres mailowy szarapka@vp.pl

Pozdrawiamy w Chrystusie Jezusie, życząc codziennego odkrywania Bożej miłości, którą On nas wszystkich w swoim nieskończonym miłosierdziu obdarza.

Anna i Paweł Szarapowie

O muzyce w liturgii

Nasz Założyciel, ks. prof. Franciszek Blachnicki w sposób szczególny dbał o liturgię eucharystyczną. Traktował ją jako centrum życia wspólnoty, źródło i szczyt życia chrześcijańskiego. Liturgia była dla Niego misterium i tajemnicą. Pragnął, aby była przyjęta przez całego człowieka: przez jego rozum, wolę i serce - w duchu wiary. Czynny i owocny udział w liturgii miał przede wszystkim prowadzić do przemiany życia. Dlatego też dbałość o piękno liturgii i właściwe ukazywanie symboliki było dla naszego Założyciela sprawą najważniejszą. W latach 1965-1972, z inicjatywy Ks. Franciszka Blachnickiego, działał lubelski zespół liturgistów, w skład którego weszli przedstawiciele Sekcji Pastoralnej wydziału Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Instytutu Muzykologii KUL, Diecezjalnej Komisji Liturgicznej w Lublinie i lubelskiego klasztoru OO Jezuitów.

Ojciec św. Benedykt XVI w książce *Duch liturgii* pisał: „*O znaczeniu muzyki w religii świadczy już choćby to, że słowo śpiewać, jest jednym z najczęściej używanych słów w Biblii. W Starym Testamencie pojawia się 309 razy, w Nowym testamencie 36 razy. Gdzie człowiek spotyka Boga, tam samo słowo już nie wystarcza*” (Benedykt XVI, *Duch liturgii*, s. 154). **Doświadczenie Bożej mocy i Bożego działania powoduje potrzebę chwalenia Boga i śpiewania ku Jego czci.** Taką reakcję wywołał wśród Izraelitów cud przejścia przez Morze Czerwone. Podjęli oni wówczas pieśń ku czci Pana, a chrześcijanie kontynuują ten śpiew podczas świąt Wielkiej Nocy jako śpiew radości i uwielbienia z powodu przejścia z niewoli grzechu do wolności dzieci Bożych w Chrystusie.

Śpiewu ku czci Boga uczy nas Biblia i zawarty w niej Psalterz. To w nim odnajdujemy całe bogactwo emocji i ludzkich doświadczeń: „*Smutek, skarga (a nawet oskarżenie), lęk, nadzieja, zaufanie, wdzięczność, radość - całe życie znajduje tu swe odbicie tak, jak rozwija się ono w dialogu z Bogiem*” (Benedykt XVI *Duch Liturgii*, s. 156). Psalterz jest również teologiczną podstawą śpiewu liturgicznego: „*To właśnie Duch Święty naucza śpiewu najpierw Dawida, a potem przez niego Izrael i Kościół*”. To właśnie w oparciu o modlitwę psalmami wyrósł śpiew liturgiczny Kościoła katolickiego – chorał gregoriański. Chodzi tu więc o taką muzykę sakralną, która będzie przenosić nas w sferę misterium, w sferę tajemnicy, w sferę wiary.

Dokumenty Kościoła wypowiadają się precyzyjnie na temat kształtu muzyki liturgicz-

nej używanej podczas Eucharystii. W *Sacrosanctum Concilium*, w rozdziale dotyczącym muzyki sakralnej czytamy:

„Śpiew gregoriański Kościół uznaje za własny śpiew liturgii rzymskiej. Dlatego w czynnościach liturgicznych powinien on zajmować pierwsze miejsce wśród innych równorzędnych rodzajów śpiewu. Nie wyklucza się ze służby Bożej innych rodzajów muzyki kościelnej, zwłaszcza polifonii, byleby odpowiadały duchowi czynności liturgicznej.

Należy troskliwie pielęgnować religijny śpiew ludu, tak aby głosy wiernych mogły rozbrzmiewać podczas nabożeństw, a nawet w czasie czynności liturgicznych.

W Kościele łacińskim należy mieć w wielkim poszanowaniu organy piszczałkowe jako tradycyjny instrument muzyczny, którego brzmienie ceremoniom kościelnym dodaje majestatu, a umysły wiernych podnosi do Boga i spraw niebieskich”.

Tak więc, według dokumentów, **chorał gregoriański, śpiew polifoniczny, tradycyjna pieśń kościelna oraz brzmienie organów są wzorcem, muzycznym punktem odniesienia dla celebracji liturgicznych.**

Chorał gregoriański stworzony przez rozmodlonych i rozmiłowanych w Bogu średniowiecznych mnichów stanowi niezwykle piękno, które warto pielęgnować. Mogą go śpiewać nie tylko wyspecjalizowane chóry, ale nawet zwykli ludzie. Nie zapomnę wrażenia, jakie wywarła na mnie młodzież podczas Dnia Wspólnoty w Koniakowie, która wypełniwszy świątynię po brzegi, jak jeden mąż wykonała z pełnym zaangażowaniem i znanstwem mszę chorałową. Kilkunastoletnia młodzież śpiewała po łacinie *Kyrie eleison, Gloria in excelsis Deo, Sanctus i Agnus Dei*. Od tego czasu minęło już wiele lat, ale chorał ten ciągle brzmi w moich uszach i ciągle wywiera wrażenie. Nie była to łatwa emocjonalnie muzyka, ona angażowała rozum i wolę, ale jednocześnie wprowadzała w nastrój kontemplacji, wyciszała, przenosiła w sferę misterium.

„Nie każdy rodzaj muzyki może wejść do liturgii chrześcijańskiej. (...) Pokorne podanie się temu, co nas poprzedza, ustanawia rzeczywistą wolność i prowadzi nas ku prawdziwym wyżynom naszego ludzkiego powołania”

(Benedykt VI, *Duch liturgii*, s. 168 i 172).

Anna Szarapka

Świadectwo z Noworocznej Oazy Modlitwy w Bańskiej Wyżnej

W dniach od 27 grudnia 2016 roku do 1 stycznia 2017, w domu rekolekcyjnym w Bańskiej Wyżnej niedaleko Zakopanego, odbyła się Noworoczna Oaza Modlitwy. Zaproszenie na oazę otrzymaliśmy od naszej Pary Rejonowej - Basi i Łukasza Zielińskich. Do tej pory nigdy jeszcze nie spędzaliśmy poza domem okresu pomiędzy świętami Bożego Narodzenia a Nowym Rokiem. Perspektywa kilku dni wolnych w ukochanych Tatrach oraz połączenie modlitwy z aktywnym wypoczynkiem na nartach wydawały się bardzo kuszące. Z uwagi na sprawy zawodowe, dołączyliśmy

do wspólnoty z jednodniowym opóźnieniem. Tatry przywitały nas niesamowicie piękną, zimową aurą. Wieczorem uczestniczyliśmy w Eucharystii, którą sprawował ksiądz Maciej Musiał z bydgoskiej katedry.

Uczestnicy oazy wywodzili się głównie z ziemi świdnickiej i bydgoskiej. Dzień zaczęliśmy od Jutrzni. Idąc z kaplicy na śniadanie mogliśmy podziwiać wspaniałą panoramę Tatr rozświetlonych porannym słońcem. Po posiłku rozjeżdżaliśmy się na stoki tatrzańskie. Pan Bóg obdarzył nas łaską pięknej pogody. Był lekki mróz, wiele świeżego śniegu i piękne słońce.

Każdego dnia wspólnota spotykała się na wieczornej Eucharystii. Swą klasyczną gitarową grą posługiwał do wspólnego śpiewu Janek Maciejewski.

W ostatni dzień roku nasza stołówka została zamieniona w biesiadną izbę ozdobioną mnóstwem kolorowych balonów. Tradycją Noworocznej Oazy Modlitwy jest zabawa bez alkoholu. W tym roku została ona w profesjonalnym stylu poprowadzona przez DJ z Bydgoszczy. Na krótko przed północą wyszliśmy wszyscy na zewnątrz naszej góralskiej chaty, by obserwować pokazy fajerwerków z perspektywy wysoko leżącej Bańskiej Wyżnej. Po kilkunastominutowej kanonadzie powróciliśmy do miejsca, w którym czuliśmy się naprawdę dobrze - do kaplicy, gdzie w czasie pierwszej w Nowym Roku Eucharystii podziękowaliśmy Panu Bogu za miniony rok i wyraziliśmy w modlitwie powszechnej nasze prośby na nowy, 2017 rok.

Nazajutrz, pogodnym, słonecznym rankiem, po pożegnaniu z uczestnikami Noworocznej Oazy Modlitwy wyruszyliśmy w drogę powrotną do Bydgoszczy, z nadzieją i przekonaniem, że zapagniemy przyjechać tu za rok.

Pozdrawiamy w Bogu wszystkich uczestników Noworocznej Oazy Modlitwy.

Małgorzata i Jacek Skórczewscy

XII Oazowy Turniej Piłki Halowej

Okolo stu zawodników tworzących dziesięć drużyn wzięło udział w XII Oazowym Turnieju Piłki Nożnej Halowej, który odbył się 18 lutego 2017 r. w Bydgoszczy. Drużyny walczyły o puchar Czcigodnego Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego.

Organizatorem turnieju jest Fundacja „Światło-Życie” Ośrodek w Bydgoszczy, a całość została przeprowadzona na hali sportowej Zespołu Szkół Katolickich Pomnika Jana Pawła II. Graliśmy o puchar ks. Franciszka Blachnickiego, którego trzydziestą rocznicę narodzin dla Nieba obchodziliśmy 27 lutego 2017 r.

Dziesięć zespołów reprezentowało wspólnoty parafialne Ruchu Światło-Życie z diecezji bydgoskiej: dwie drużyny z Domowego Kościoła, sześć z Oazy Młodzieżowej, w tym Oaza Kleryków z bydgoskiego seminarium, oraz dwie drużyny łączące obie gałęzie Ruchu Światło-Życie.

W tej edycji turnieju triumfowały drużyny z parafii św. Marka: Oaza Młodzieżowa – I miejsce oraz drużyna Domowego Kościoła – II miejsce. W meczu o trzecie miejsce zwyciężyła drużyna Oazy Młodzieżowej z parafii Wniebowzięcia Najświętszej Panny ze Złotowa. Czwarta lokata przypadła zawodnikom Domowego Kościoła z parafii Matki Boskiej Królowej Męczenników.

W konkursie na najlepiej zorganizowanych kibiców, w którym główną nagrodą była złota wuwuzela, wygrali kibice z parafii św. Jana.

Organizatorzy Turnieju

Troska o dzieci jest naturalnym odruchem rodziców. Jako rodziny Domowego Kościoła czujemy to mocniej i szerzej. Dlatego zwracamy się do was z prośbą o modlitwę i zaangażowanie na rzecz Diakonii Wychowawczej. Formy i stopień zaangażowania zależą od odkrywanego w dialogu małżeńskim i namiocie spotkania wezwania do służby.

Jednak podejmowanie posługi, podobnie jak to jest w przypadku Diakonii Wyzwolenia czy Diakonii Życia jest rzeczą oczywistą dla każdego członka Domowego Kościoła, bo wpisany jest w treść naszego powołania rodzicielskiego. DW naszej diecezji opracowała kilka form udziału w katolickim wychowaniu naszych dzieci.

Pierwszym stopniem jest świadome zaangażowanie modlitwne. Docierają do nas prośby o modlitwę w sprawach różnych rodzin. Uczestnicy Diakonii Wychowawczej powinni obejmować te rodziny modlitwą w konkretnych sytuacjach i potrzebach. Niech nasza wyobraźnia miłosierdzia, podparta wiedzą o danej rodzinie rodzi konkretne impulsy serca, jak: wyrzeczenie, post, przebaczenie.

Drugi stopień to działanie praktyczne czyli pomoc materialna, fizyczna, opieka doraźna nad dziećmi lub uczestnictwo w rekolekcjach jako animatorzy do dzieci. Ta ostatnia forma jest koniecznością szczególnie w tym roku. Diecezja organizuje nowe rekolekcje, prawie o jedną trzecią więcej wyjazdów niż w minionym roku. Nie mamy odpowiedniej ilości prowadzących dorosłych i młodzieży (powyżej 17 r. ż.). Zapraszamy, więc do posługi animatora wychowawczego. Wiara bez uczynków jest pusta, nie daje radości, mocy i światła. Prostem, ale ofiarnym gestem woli nasze *formacyjne kręgi* mogą stać się *kręgami służby* - dojrzałymi wspólnotami rozwoju postaw chrześcijańskich. A nic tak nie wychowa naszych dzieci jak świadectwo osobistego zaangażowania. W pewnym momencie powtarzane prawdy stają się przecież pustyni frazesami jeżeli z nimi nie idą czyny. Zaangażowanie w wychowanie, poznanie nowych metod i umiejętności, w końcu tworzenie przyjaznego środowiska rówieśniczego dla naszych dzieci zaprocentuje rozwiązaniem wielu problemów wychowawczych. Szczególnie zapraszamy do udziału w zespołach wychowawczych doświadczonych rodziców, którzy „odchowali” już swoje dzieci, mogą podzielić się swoim doświadczeniem i czasem z młodymi rodzicami (uczestnikami rekolekcji).

Trzeci stopień to aktywne rozwijanie inicjatyw na rzecz Domowego Kościoła w zakresie wychowania w rodzinie. Jak Diakonia Społeczna podejmuje problemy wychowawcze w aspekcie zagrożeń, mody, masmediów, tak Diakonia Wychowawcza stara się kształtować nowe umiejętności i zachowania rodzinne. Liderzy DW organizują spotkania rodzin w rejonach, zbiórki zabawek prowadzą warsztaty, piszą programy zabaw na rekolekcje, udzielają porad.

Jeżeli chciałbyś podjąć refleksję na powyższy temat poświęć chwilę na modlitwę. Niech światłem dla tych rozważań będą słowa Pisma Świętego:

Pozwólcie dzieciom przychodzić do mnie i nie przeszkadzajcie im:

do takich bowiem należy Królestwo Boże. Zaprawdę, powiadam wam:

Kto nie przyjmie Królestwa Bożego jak dziecko, ten nie wejdzie do niego

(Łk. 18, 16-17)

Następnie na poniższej karcie zakreśl formę zaangażowania się w katolickie wychowanie dzieci swoich lub bliskich. Te kartki jako wstępną deklarację przekaz do diecezjalnej pary Diakonii Wychowawczej.

Data Imię/Nazwisko.....

Moje postanowienie w intencji Diakonii Wychowawczej Ruchu Ś-Ż:

..... Modlitwa za rodzinę; Podjęcie wyrzeczenia, postu;

..... Zwiększenie zaangażowania dla własnej rodziny; (cd. na następnej stronie)

.....	Towarzyszenie w trudnościach innej rodzinie		Opieka okresowa np. na rekolekcjach
.....	Opieka doraźna nad dziećmi		Pomoc specjalistyczna, porady
.....	Wsparcie materialne, pomoc praktyczna		Propagowanie Karty Praw Rodziny
.....	Organizacja spotkań na rzecz rodziny		

Dla osób chętnych do posługi animatora wychowawczego przygotowano 4 spotkania formacyjne. Każdy rejon dysponuje ośmioma biletami dla rodziców i starszej młodzieży. Będą one prowadzone przez specjalistów w swoich dziedzinach, ale są skierowane do osób, które nie mają wykształcenia pedagogicznego:

4 marca -warsztaty ruchowe, **25 marca** -zabawy integrujące, **8 kwietnia** -umiejętności wychowawczych, **23 kwietnia** -zabawy artystyczne

Szczegóły u par rejonowych lub u nas: 722-152-111, przemgorz@gamil.com

Hala i Przemek Gorzelak - Diakonia Wychowawcza

Konkurs plastyczny - Komunikat Diakonii Miłosierdzia

Z dniem **18 kwietnia 2017r.** ogłaszamy konkurs plastyczny: „*Mój czas z rodziną*”, którego **final** będzie miał miejsce **na pikniku** po Marszu dla Życia i Rodziny w dniu 11.06.

Konieczne jest umieszczenie na odwrocie pracy metryczki, tzn. imienia i nazwiska dziecka oraz jego wieku (proszę nie wpisywać klasy tylko wiek).

19 maja 2017r. jest granicznym terminem dostarczania prac do biura parafialnego bazyliki Św. Wincentego a' Paulo lub bezpośrednio do odpowiedzialnych Diakonii Miłosierdzia.

W tym roku odbędzie się na stronie Marszu internetowe głosowanie na najlepszą pracę plastyczną. Praca z największą ilością głosów otrzyma specjalną nagrodę publiczności. W poszczególnych kategoriach wiekowych zostaną wyłonione najlepsze prace. Zwycięskie rysunki zostaną zlicytowane, a ich autorzy otrzymają atrakcyjne nagrody.

Uroczyste ogłoszenie wyników 11 czerwca 2017 roku na scenie w trakcie pikniku, po Marszu dla Życia i Rodziny na terenie Bazyliki.

Zapraszamy do wspólnej zabawy!

***Odpowiedzialni DM - Iza i Radek Jesionkowscy
wraz z Księdzem Moderatorem Sławkiem Barem CM***

Fascynacje młodych. Moda. Kult ciała. Pseudopotrzeby

18 lutego 2017 roku odbyły się warsztaty zorganizowane przez Diakonię Społeczną Ruchu Światło-Życie *Fascynacje młodych. Moda. Kult ciała. Pseudopotrzeby*. Prowadzącymi warsztaty byli: pedagog **Małgorzata Więczkowska**, ks. **Sławomir Kostrzewa** oraz **Agnieszka Kowalkowska**. Poniżej publikujemy świadectwa i refleksje uczestników warsztatów.

Dlaczego takie warsztaty są potrzebne?

W warsztatach organizowanych przez Diakonię Społeczną uczestniczymy kolejny raz. Dotyczą one zawsze ważnych zagadnień związanych ze współczesnymi zagrożeniami mającymi wpływ na dzieci i młodzież. Warsztaty są nam potrzebne, aby mądrze wprowadzać dzieci we współczesny świat. Zdobywając fachową wiedzę możemy nią służyć

innym, a przede wszystkim lepiej wychować własne dzieci. Temat mody jest bardzo aktualny. Z mediów dzieci czerpią pewne wzorce, które możemy korygować tak, aby podpowiedzieć naszym wychowankom, jak odczytywać pewne trendy i czy w ogóle warto im ulegać.

Kasia i Mariusz Wodeccy

Uczestniczę w tych warsztatach, ponieważ uważam, że nasz sposób ubierania się ma znaczenie. Chcę poszerzyć swoją wiedzę w tym zakresie. Przez to, jak się ubieramy, wyrażamy siebie, okazujemy szacunek, bądź dezaprobatę dla osób i miejsc, do których idziemy. Strój wiele mówi o człowieku. Patrząc na sposób, w jaki ubierają się pewne osoby, mogę przypuszczać, czy utożsamiają się ze swoją płcią, co aktualnie przeżywają. Jest jednak spora grupa kobiet, które nie zdają sobie sprawy, że ich ubiór może prowokować mężczyzn do niepożądanego, niewłaściwego zachowania i myśli seksualnych. Ważne jest, by sobie to uświadomić. Dziękuję za podjętą tematykę.

Małgorzata Sobczyńska

Po raz kolejny warsztaty poruszyły zagadnienia, z którymi na co dzień stykają się rodzice i nauczyciele. Dlatego też uważam, że warsztaty są bardzo potrzebne. Pomagają nam w odkrywaniu ciągle nowych zagrożeń, które niesie świat. Dotyczy to szczególnie świata mody. Młodzież często bezmyślnie jej ulega, a rodzice nie widzą już w tym nic złego. Wydaje się, że zanikła gdzieś kultura ubioru. Trzeba więc dobrych wzorców ukazujących strój klasyczny -zawsze modny. Trzeba też przypomnienia, czym jest ubiór oraz jak obronić siebie i dzieci przed brzydotą, seksualizacją i uprzedmiotowieniem. Dzięki tej wiedzy możemy uniknąć wielu trudnych sytuacji. Piękno jest zawsze na czasie. Warto je odkryć i proponować innym.

Mirosława Chmielewicz

Moja zwyczajna, a jednak niezwykła Mama

Poniżej publikujemy świadectwo Małgorzaty o chorobie i odchodzeniu Jej Mamy, wypowiedziane podczas pogrzebu.

Kochani,

Zgromadziliśmy się, aby pożegnać Danusię, która dla każdego z nas była kim innym. Pozwólcie, że powiem tylko o tym, kim była dla mnie. Chcę Wam opowiedzieć jak zwyczajna Mama stała się niezwykłą...

Zwyczajna Mama, to Mama troskliwa, zapobiegliwa, kochająca, chroniąca dzieci przed trudami i przeciwnościami, ciesząca się choćby z najmniejszych zwycięstw swoich dzieci, wspierająca w trudach i upadkach, chwilami smutna i bezradna, zmagająca się z prozą życia codziennego, biorąca na swoje ramiona więcej, niż wydawałoby się mogła udźwignąć, klękająca do modlitwy i pokazująca świat oczami wiary, ucząca znaku krzyża i pierwszej modlitwy, z dumą mówiąca - jestem Polką, tuląca wnuki na swych kolanach...

I tą zwyczajną Mamę miałam zawsze na wyciągnięcie ręki, zawsze mogłam na nią liczyć, schować się w Jaj ramionach, gdy radość rozpierała serce lub smutek przyniatał do ziemi. Była taką Mamą, jaką nauczyła się być w swoim domu

rodzinnym, pod okiem swoich rodziców Franciszki i Józefa, wśród sześciorga rodzeństwa: Stasi, Czesi, Mani, Mili, Michała i Karola. Jej zwyczajność zaczęła się zmieniać, gdy Pan Bóg dwadzieścia lat temu, dzień po dniu, odkrywał swój plan jaki przygotował dla Niej i dla nas.

Zamieszkała z nami i życie na początku toczyło się tak, jak w każdej rodzinie. Na nowo się siebie uczyliśmy i robiliśmy wspólne plany. A tu raz po raz, nieoczekiwane sytuacje, zaskakujące nas zachowanie, brak logiki w działaniu. Zdziwieni rozkładaliśmy ręce, nawet przez głowę przeszła myśl o egzorcyście. Twarde zdanie: trzeba szukać pomocy.

Dwa lata chodzenia po gabinetach lekarskich. I wreszcie diagnoza - choroba Alzheimera.

Panie Boże, to nie grypa, nic o niej nie wiemy, publikacji mało, co robić? Przecież miało być tak pięknie, już kupiona działka na wspólny dom, ogródek na starość, a w nim piaskownica i huśtawka dla przyszłych wnucząt. Trzeba „podnieść rękawicę” i zmierzyć się z planem Pana Boga.

Przecież w Ewangelii wg św. Mateusza Jezus powiedział: *Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię. Weźcie moje jarzmo na siebie i ucicie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem jarzmo moje jest słodkie, a moje brzemie lekkie.*

Wszystko to proste, gdy się czyta, ale jak to przenieść na dzień powszedni? To już nie jest takie proste.

Codziennie, wraz z całą rodziną, wraz z Izą, która dołączyła do naszej drużyny, uczyliśmy się tej choroby i uczyliśmy się z nią żyć. I już wydało się, że się ja-koś powoli nauczyliśmy...

A tu w grudniu 2007 roku kolejny punkt planu Pana Boga. Zawał, pobyt w szpitalu, powrót do domu po 9 dniach i już łóżko na stałe. Mama zapomniała jak się chodzi, a wkrótce i zapomniała jak się mówi. Zrozumiałam, że moja zwyczajna Mama stała się moim trzecim dzieckiem, tak bezbronnym i słabym jak niemowlę. A niemowlę się przytula, karmi, czuwa nad snem, zmienia pieluchy. I tak robiliśmy i my. Przestałam targować się z Panem Bogiem, a On w zamian, prócz trudu codzienności, dał mi wiele radości z opieki nad moją Mamą. Miałam komu oddać ciepło mojej ręki głaszcząc Jej skroń wieczorem na dobranoc, mogłam radować się Jej bezwiednym uśmiechem i czasami rozświetloną twarzą, choć nie znałam powodów tej widocznej na twarzy pogody ducha.

Zrozumiałam sens Jej choroby i plan Pana Boga. Zrozumiałam, że choroba nie Mamie była potrzebna, ale nam, opiekującym się Nią, byśmy mogli wydobyć z własnego serca pokłady dobra, życzliwości i miłości do drugiego człowieka.

Ta moja zwyczajna Mama stała się niezwykłym narzędziem Pana Boga, bym mogła stać się lepszym człowiekiem.

Mamo, mam nadzieję, że jak przyjdzie czas, to spotkamy się znowu.

Małgosia

Marianna Barbara Klorek, ur. 25.11.2015r. Czwarte dziecko Magdaleny i Marcina, krąg przy parafii Chrystusa Króla, Rejon III.

Mateusz Franciszek Stolarczyk, ur. 07.08.2016r. Drugie dziecko Kasi i Adama, krąg przy parafii Chrystusa Króla, Rejon III.

Ida Sztobryn, ur. 14.10.2016r. córka Beaty i Aleksandra, krąg pilotowany przy parafii MB Fatimskiej.

Maria Hiacynta Jarosz, ur. 22.10.2016r. Czwarte dziecko Edyty i Mirosława, krąg przy parafii Maksymiliana Kolbego, Rejon Ia.

Maksymilian Ubert, ur. 28.12.2016r.
Drugie dziecko Justyny i Artura, krag
przy parafii Matki Bożej Nieustającej
Pomocy.

Zofia Kinga Jesionkowska, ur.
1.3.2017r. Trzecie dziecko Izy i Rado-
sława, krag przy parafii Chrystusa Do-
brego Pasterza, Białe Błota.

Ogłoszenia

1. Diecezjalna Diakonia Ewangelizacji Ruchu Światło-Życie zaprasza na Seminarium Odnowy Wiary. Spotkania odbywać się będą w czwartki o g. 19.00 w kaplicy akademickiej Bazyliki św. Wincentego a Paulo, przez kolejnych 10 tygodni (**23.03 – 25.05. 2017 r.** + spotkanie na zakończenie 1.06.). Wyjątek stanowi Wielki Tydzień – spotkanie odbędzie się w Wielką Środę 12 kwietnia o godz. 19.00 zamiast w Wielki Czwartek 13 kwietnia.

2. Rejonowy Dzień Wspólnoty Ruchu Światło-Życie odbędzie się **14 maja 2017r.**

3. Zachęcamy do udziału w **pielgrzymce rodzin DK** do Sanktuarium św. Józefa w **Kaliszu**, która odbędzie się **20 maja 2017r.** Zapisy u Reni i Marka Piątkowskich, tel. **784-008-960**, e-mail: regina.piatkowska@gmail.com

4. **VI Bydgoski Marsz dla Życia i Rodziny** odbędzie się **11 czerwca 2017r.** Rozpocznie się Mszą św. o godz. **12.30** w katedrze bydgoskiej, podczas której będzie możliwość podjęcia duchowej adopcji dziecka poczętego a zagrożonego zabięciem w łonie matki. Start marszu o godz. 14.00 ze Starego Rynku. Marsz zakończy się piknikiem rodzinnym na placu wokół bazyliki św. Wincentego a Paulo. W czasie pikniku będzie również możliwość oddania krwi. Zostanie też przeprowadzona akcja „Dzień dawcy szpiku”.

5. Msze Święte w intencji dzieła Krucjaty Wyzwolenia Człowieka są odprawiane w każdy trzeci poniedziałek miesiąca (z wyjątkiem kwietnia) w parafii OO. Jezuitów o g.18.00 ul. Plac Kościeleckich 7. Terminy Mszy św. to; 20 marca: Msza św. + droga krzyżowa; 24 kwietnia: Msza św.+ adoracja w kaplicy, 15 maja i 19 czerwca: Msza św.

RODZINKA

biuletyn Domowego Kościoła, gałęzi rodzinnej Ruchu Światło-Życie diecezji bydgoskiej

Zespół redakcyjny:

M. R. Galiczy,

A. P. Szarapkwie, B. M. Gorzelak

NOWA strona [www: dk.bydgoszcz.pl](http://www.dk.bydgoszcz.pl)

skład: Maciej.Gorzelak.1@gmail.com